

Capitolul I. Acte normative care reglementează contravenții

I. Amenințare în scop terorist. Alarmare fără motiv întemeiat. Distincție. Încadrare juridică

Legea nr. 61/1991, art. 2 pct. 13¹⁾

În cazul în care acțiunea făptuitorului nu a constat în amenințarea, în scop terorist, cu folosirea de materiale explozive, ci doar în alarmarea, fără motiv întemeiat, cu privire la existența unei bombe, fapta nu constituie infracțiune, ci atrage incidența dispozițiilor art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991, republicată, potrivit căreia constituie contravenție „alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, prin darea semnalelor de pericol sau, după caz, prin solicitarea intervenției la fața locului, fără motiv întemeiat”.

I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 1979 din 28 martie 2006, în Eurolex

Prin sentința penală nr. 3 din 22 iunie 2005, Curtea de Apel Craiova, Secția minori și familie, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul U.I.M. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 37 alin. (2) din Legea nr. 535/2004, cu aplicarea art. 99 și urm. C. pen. Totodată, s-a dispus restituirea cartelei SIM. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că, pe data de 14 februarie 2005, după terminarea cursurilor la Școala profesională din cadrul Liceului industrial Turceni, inculpatul U.I.M. a mers acasă, însă în jurul orelor 17.00 s-a deplasat la locuința prietenului său O.G. Pe stradă, s-a întâlnit cu martorul J.F., elev la liceul sus-menționat, căruia i-a spus că intenționează să apeleze telefonul de urgență 112 și să amenințe cu existența unei bombe. În prezența martorului, inculpatul a format numărul de telefon 112, spunând că „la Palatul Cotroceni este o bombă”, după care a închis fără să dea detalii. Amenințarea a fost considerată reală, astfel încât I.P.J. Gorj a raportat evenimentul la P.M. din cadrul Ministerului Administrației și Internelelor și la D.I.G.P.R., pentru luarea măsurilor operative ce se impuneau.

¹⁾ După republicarea în M. Of. nr. 77 din 31 ianuarie 2011, dispozițiile se regăsesc în art. 3 pct. 11 din lege.

Inculpatul, fiind audiat, și-a recunoscut fapta, pe care a regretat-o, situația de fapt expusă fiind probată cu procesul-verbal de constatare a infracțiunii, declarațiile martorilor J.F. și O.G., dovada de ridicare a cartei SIM, ancheta socială, adresa nr. 24184 din 7 martie 2005 a I.P.J. Gorj.

Instanța de fond a apreciat că activitatea inculpatului, chiar dacă a creat panică și a determinat intervenția organelor specializate, nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 37 alin. (2) din Legea nr. 535/2004, lipsind intenția și scopul terorist, condiții impuse de textul legal incriminator, și nu a reprezentat o amenințare în sensul acestei legi.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, invocând motivele prevăzute de art. 385⁹ pct. 17, 17¹ și 18 C. proc. pen., solicitând casarea sentinței penale și, în principal, condamnarea inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 37 alin. (2) din Legea nr. 535/2004, iar în subsidiar schimbarea încadrării juridice și condamnarea inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 38 alin. (1) din Legea nr. 539/2004. În ședința publică, procurorul a susținut recursul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova, solicitând însă desființarea sentinței în ceea ce privește temeiul achitării, apreciind că se impune achitarea inculpatului în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. b) C. proc. pen. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 37 alin. (2) din Legea nr. 535/2004, fapta constituind contravenția prevăzută de art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991, republicată.

Recursul este fondat. Potrivit dispozițiilor art. 37 alin. (2) din Legea nr. 535/2004, constituie infracțiune „amenințarea adresată unui stat, unei organizații internaționale sau unei persoane fizice ori juridice cu folosirea armelor biologice, a materialelor nucleare, a altor materiale radioactive sau a materialelor explozive în scop terorist”. Așa cum rezultă din materialul probator administrat în cauză, acțiunea inculpatului nu a constat în amenințarea în scop terorist cu folosirea de materiale explozive, ci doar în alarmarea, fără motiv întemeiat, cu privire la existența unei bombe, faptă ce atrage incidența dispozițiilor art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991, republicată, potrivit cărora constituie contravenție „alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, prin darea semnalelor de pericol sau, după caz, prin solicitarea intervenției la fața locului, fără motiv întemeiat”.

Prin urmare, având în vedere că inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, împrejurare ce consti-

tuie caz de casare, conform art. 385⁹ alin. (1) pct. 13 C. proc. pen., s-a admis recursul și s-a sesizat organul competent pentru aplicarea sancțiunii contravenționale.

2. Tulburarea liniștii și ordinii publice. Cerința săvârșirii faptei într-un loc public sau într-un local public

Legea nr. 61/1991, art. 2 pct. 1 și 26¹⁾

Conform prevederilor art. 2 pct. 1 și 26 din Legea nr. 61/1991, republicată, cerința esențială a laturii obiective a celor două fapte prevăzute de aceste texte de lege se circumscrie locului săvârșirii: „în public” (art. 2 pct. 1), respectiv „în locuri sau localuri publice” (art. 2 pct. 26).

În speță, reținând că însuși agentul constator a precizat în cuprinsul procesului-verbal de contravenție că faptele au fost săvârșite în locuința deținută în proprietate de tatăl petentului, și nu într-un loc sau local public, cerințe prevăzute de ambele texte de lege invocate, în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale contravențiilor pretins comise.

Trib. Buzău, s. com., dec. civ. nr. X/2010, nepublicată

Prin plângerea înregistrată la Judecătoria Pătârlagele, petentul B.S. a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța în contradictoriu cu intimatul I.P.J. Buzău, să se dispună anularea procesului-verbal de contravenție în baza căruia a fost sancționat cu 200 lei amendă și avertisment pentru pretins comiterea contravențiilor prevăzute la art. 2 pct. 1 și 26 din Legea nr. 61/1991, republicată. În motivarea plângerii, petentul a susținut că nu a săvârșit contravențiile reținute în sarcina sa prin procesul-verbal contestat, în sensul că, la data de 15 august 2009, ar fi proferat expresii indecente la adresa tatălui său și că ar fi provocat scandal. În realitate, a avut o discuție cu tatăl său fără să îl jignească însă și nici nu a provocat scandal.

Intimatul a formulat întâmpinare, solicitând motivat respingerea plângerii ca neîntemeiată.

Prin sentința civilă nr. X/2010 pronunțată de Judecătoria Pătârlagele, s-a admis plângerea ca întemeiată, dispunându-se anularea procesului-verbal de contravenție. Pentru a hotărî astfel, instanța fondului

¹⁾ După republicarea în M. Of. nr. 77 din 31 ianuarie 2011, dispozițiile se regăsesc în art. 3 pct. 1 și 24 din lege.

a reținut, în fapt și în drept următoarele: prin procesul-verbal contestat s-a reținut în sarcina petentului săvârșirea contravențiilor constând în proferarea de jigniri și expresii vulgare, la data de 15 august 2009, la adresa tatălui său, faptă prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, respectiv provocare de scandal, faptă prevăzută de art. 2 pct. 26 din aceeași lege. Reținând că însuși agentul constatare a precizat în cuprinsul procesului-verbal de contravenție că faptele au fost săvârșite în locuința deținută în proprietate de tatăl petentului, și nu într-un loc sau loc public, cerințe prevăzute de ambele texte de lege invocate, instanța fondului a apreciat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale contravențiilor pretins comise.

Împotriva sentinței a declarat recurs intimatul, în termen legal, conform art. 34 alin. (2) din O.G. nr. 2/2001, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, potrivit motivelor de recurs depuse la dosar. În expunerea motivelor de recurs, intimatul a invocat greșita anulare a procesului-verbal de contravenție de către instanța fondului, în condițiile în care despre faptele săvârșite în locuința tatălui său au luat cunoștință mai multe persoane, aspect confirmat de cei doi martori audiați în instanță.

Prin decizia civilă nr. X/2010, pronunțată de Tribunalul Buzău, s-a respins ca neîntemeiat recursul declarat de intimat, pentru următoarele considerente: conform prevederilor art. 2 pct. 1 și 26 din Legea nr. 61/1991, republicată, cerința esențială a laturii obiective a celor două fapte se circumscrie locului săvârșirii acestora: „în public” (art. 2 pct. 1), respectiv „în locuri sau localuri publice” (art. 2 pct. 26). Or, prin procesul-verbal de contravenție contestat, însuși agentul constatare a reținut că faptele au fost săvârșite de petent în locuința deținută în proprietate de tatăl acestuia, împrejurare confirmată și de martorii M.M. și S.T., care nu au perceput nemijlocit „cearta” dintre tată și fiu.

Pentru considerentele expuse, apreciindu-se asupra legalității și temeiniciei sentinței atacate, în baza art. 312 alin. (1) C. proc. civ., s-a respins recursul ca neîntemeiat.

3. Săvârșirea unei contravenții specifice transportului în comun. Posibilitatea neîncheierii procesului-verbal de contravenție. Nelegalitatea dispoziției

O.G. nr. 2/2001, art. 15, art. 21, art. 28 alin. (1)
Hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, art. 15

Posibilitatea de a nu încheia un proces-verbal de contravenție pentru o faptă cu caracter contravențional, în condițiile în care se aplică o sancțiune (biletul de suprataxă fiind o sancțiune, atât timp cât persoana în cauză achită o sumă cu mult mai mare decât costul normal al unui bilet de călătorie), nu poate fi interzisă expres, autoritatea având obligația de a respecta întreaga procedură prevăzută de O.G. nr. 2/2001 în ceea ce privește constatarea și sancționarea contravențiilor specifice transportului în comun.

*C.A. București, s. a VIII-a cont. adm. și fisc.,
dec. nr. 1166 din 2 octombrie 2006, în Sintact*

Prin cererea înregistrată la Judecătoria sectorului 2 București, petentul M.D. a chemat în judecată intimata R.A.T.B., solicitând restituirea sumei de 40 RON pe care a achitat-o la data de 25 ianuarie 2006 cu chitanța seria AA nr. 69820, constatându-se nelegalitatea art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 156 din 23 august 2001, astfel cum a fost modificată prin hotărârea C.G.M.B. nr. 267 din 25 septembrie 2003.

Prin încheierea din data de 17 martie 2006, având în vedere că prin acțiune se invocă excepția de nelegalitate a art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 156 din 23 august 2001, astfel cum a fost modificată prin hotărârea C.G.M.B. nr. 267 din 25 septembrie 2003, de care depinde soluționarea pe fond a litigiului, în baza art. 4 alin. (1) din Legea nr. 544/2004, s-a dispus sesizarea Tribunalului București, Secția de contencios administrativ, pentru cercetarea legalității acestei dispoziții.

Prin sentința civilă nr. 2993 din 14 iunie 2006, a fost admisă excepția de nelegalitate și constatată nelegalitatea art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, modificată prin hotărârea C.G.M.B. nr. 267/2003. Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 267/2003, care a modificat hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, prevede că, „în cazul în care contravenientul achită pe loc agentului constator jumătate din minimul amenzii prevăzute de prezenta hotărâre pentru abaterea săvârșită, iar prin contravenție nu s-a cauzat niciun prejudiciu, procesul-verbal nu se mai încheie și orice urmărire încetează. Plata amenzii se face contra chitanță, în care se va

specifica numele și prenumele contravenientului, contravenția pentru care a fost încasată amenda, data săvârșirii contravenției, precum și linia de transport în care s-a săvârșit aceasta”.

Articolul 15 din O.G. nr. 2/2001 prevede: „contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori”. Articolul 21 prevede că, în cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea. Dacă, potrivit actului normativ de stabilire și sancționare a contravenției, agentul constator nu are dreptul să aplice și sancțiunea, procesul-verbal de constatare se trimite de îndată organului sau persoanei competente să aplice sancțiunea. În acest caz, sancțiunea se aplică prin rezoluție scrisă pe procesul-verbal.

Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care e săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date în procesul-verbal.

Articolul 28 prevede că contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal. În actul normativ de stabilire a contravențiilor această posibilitate trebuie menționată în mod expres. Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopții zilei următoare, iar termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul a fost suspendat se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare. Prin urmare, a reținut instanța de fond, din dispozițiile legale menționate reiese că prin procesul-verbal se constată și se consemnează contravenția. În lipsa acestuia, nu se poate reține că fapta săvârșită este contravenție și persoanei în cauză nu i se poate aplica nicio sancțiune.

Articolul 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 267/2003, care a modificat hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, este contrar dispozițiilor legale și din punct de vedere al dreptului la accesul liber la justiție, persoana fizică sau juridică fiind obligată la plata unei amenzi pentru o contravenție care nu a fost consemnată într-un proces-verbal, singurul care poate fi atacat cu plângere contravențională în condițiile O.G.

nr. 2/2001. Chiar dacă se plătește de către contravenient jumătate din minimul amenzii în 48 de ore, procesul-verbal de consemnare a contravenției trebuie încheiat, pentru a da acestuia posibilitatea să conteste în justiție. Prin dispozițiile normative ale unui act administrativ nu trebuie urmărită o procedură simplificată de a încasa amenzi de către agenții constatați, ci drepturile persoanelor fizice și juridice ocrotite prin dispoziții legale cu o putere juridică superioară.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta R.A.T.B., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând că, în situația în care un călător este depistat că a călătorit fără bilet/abonament, are următoarele posibilități: fie să achite pe loc jumătate din minimul amenzii, situație în care își recunoaște vina și nu se mai încheie proces-verbal, fie să achite ulterior amenda, situație în care se vor încheia nota de constatare și proces-verbal. Posibilitatea achitării pe loc a amenzii, fără încheierea procesului-verbal, era reglementată în mod expres în Legea nr. 32/1968 (art. 25). Această lege a fost abrogată de O.G. nr. 2/2001, dar această posibilitate nu a fost interzisă în mod expres.

Călătorul este cel care hotărăște pe care dintre cele două posibilități să le urmeze, achitarea amenzii fiind un gest voluntar lăsat la aprecierea acestuia. Chiar dacă a achitat pe loc amenda, călătorul o poate contesta pe calea unei acțiuni la instanță, utilizând toate mijloacele de probă prevăzute de lege, neîncălcându-i-se și neîngrădindu-i-se în niciun fel dreptul la apărare, așa cum greșit a constatat instanța de fond prin sentință.

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința recurată, atât prin prisma motivelor de recurs invocate, cât și în limitele prevăzute de art. 304¹ C. proc. civ., curtea I-a apreciat ca fiind nefondat, pentru următoarele considerente: în mod corect instanța de fond a constatat nelegalitatea art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, modificată prin hotărârea C.G.M.B. nr. 267/2003, având în vedere dispozițiile art. 15, art. 21 și art. 28 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în vigoare la data emiterii biletului de suprataxă. Dispozițiile art. 25 din Legea nr. 32/1968 nu pot fi reținute, întrucât la data emiterii hotărârii C.G.M.B. nr. 156 din 23 august 2001 era în vigoare O.G. nr. 2/2001, dispoziție reținută de altfel și în preambulul acestei hotărâri, iar posibilitatea de a nu încheia un proces-verbal de contravenție pentru o faptă cu caracter contravențional, în condițiile în care se aplică o sancțiune, biletul de suprataxă fiind totuși o sancțiune, atâta timp cât persoana în cauză achită o sumă cu mult mai mare decât

costul normal al unui bilet de călătorie, nu trebuia să fie interzisă expres, pârâta, la emiterea actului administrativ normativ de reglementare a desfășurării transportului în comun în mijloacele de transport ale R.A.T.B. și a modului de sancționare a abaterilor săvârșite, având obligația de a respecta întreaga procedură prevăzută de O.G. nr. 2/2001 în ceea ce privește constatarea și sancționarea contravențiilor specifice transportului în comun. Atâta timp cât nicio dispoziție legală specială sau dispozițiile de drept comun în materie contravențională nu prevăd un alt mod de constatare a faptelor cu caracter contravențional decât procesul-verbal de contravenție, art. 15 din hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001 adaugă la lege.

Achitarea biletului de suprataxă este o modalitate de a plăti călătoria, cu caracter sancționator, urmare a unei fapte cu caracter contravențional, respectiv aceea de a călători fără legitimație de călătorie, or, legislația în vigoare nu cunoaște o modalitate alternativă de constatare și sancționare a contravențiilor în afara O.G. nr. 2/2001. Atâta timp cât însăși hotărârea C.G.M.B. nr. 267/2003, care a modificat hotărârea C.G.M.B. nr. 156/2001, nu prevede două tarife pentru călătoria cu mijloacele de transport în comun, unul pentru biletul de călătorie sau abonamentul procurate de la centrele de distribuție, așa cum prevede art. 1 alin. (2) din hotărâre, și altul plătit după urcarea în mijlocul de transport, nu se poate spune că există un drept de opțiune al călătorului și deci nu ne-am afla în zona contravențională, atâta vreme cât aceste dispoziții nu mai reglementează opțiunea plății călătoriei în mijlocul de transport în comun, iar suprataxa se achită agentului constator în momentul în care se constată că persoana în cauză nu poate prezenta o legitimație de călătorie valabilă. De altfel, art. 15 alin. (1) vorbește expres de „contravenient” și deci suntem în zona contravențională, care prevede norme cu caracter imperativ, nepunându-se problema unei opțiuni a călătorului.

În sfârșit, susținerea recurentei că, dacă a achitat pe loc amenda, călătorul o poate contesta pe calea unei acțiuni la instanță, utilizând toate mijloacele de probă prevăzute de lege, neîncălcându-i-se și neîngrădindu-i-se în niciun fel dreptul la apărare, nu poate fi reținută, întrucât, pe de o parte, această suprataxă nu este aplicată ca o amendă contravențională, ci este o sumă pe care călătorul o achită în plus, întrucât a fost depistat călătorind fără o legitimație de călătorie valabilă, astfel încât nici nu ar fi aplicabile dispozițiile O.G. nr. 2/2001, însă, atâta timp cât art. 15 alin. (1) vorbește expres de „contravenient”,

o plângere contravențională trebuie să urmeze în mod necesar procedura prevăzută de O.G. nr. 2/2001.

4. Decizie de sancționare emisă de Consiliul Național al Audiovizualului. Regim juridic derogatoriu de la dreptul comun în materia contravențiilor

Potrivit Legii audiovizualului nr. 502/2004, sancțiunile pentru nerespectarea prevederilor normative în materie se aplică prin decizii adoptate de membrii Consiliului Național al Audiovizualului în cvorumul prevăzut de respectiva lege, care instituie un regim juridic derogatoriu de la dreptul comun în materia contravențiilor.

*C.A. București, s. a VIII-a cont. adm. și fisc.,
dec. nr. 634 din 15 martie 2006, în Sintact*

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 18 ianuarie 2006, reclamanta SC O.T. SRL, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului, a contestat decizia nr. 5 din 5 ianuarie 2006, emisă de pârât, solicitând în principal constatarea nulității acesteia, iar în subsidiar desființarea ca netemeinică și nelegală și exonerarea de la plata sumei de 5.000 lei sau reducerea cuantumului amenzii la minimumul prevăzut de lege. Reclamanta a solicitat și suspendarea executării deciziei atacate, până la soluționarea irevocabilă a cauzei. În motivare, reclamanta a arătat că prin decizia nr. 5 din 5 ianuarie 2006, emisă de pârât, i-a fost aplicată o sancțiune contravențională în cuantum de 5.000 lei, apreciindu-se că a încălcat prevederile art. 3 alin. (2) din Legea audiovizualului, coroborate cu cele ale art. 11 din decizia C.N.A. nr. 519/2005 privind asigurarea informării corecte și a pluralismului. Reclamanta, în ceea ce privește forma deciziei atacate, a invocat nulitatea absolută a acesteia, apreciind că, deși Legea nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde dispoziții derogatorii de la dreptul comun în materie, reglementând conținutul deciziilor – deci fondul acestora –, în ceea ce privește forma, Legea audiovizualului nefiind îndestulătoare, este completată cu dispozițiile O.G. nr. 2/2001, sens în care invocă art. 93 alin. (3) raportat la alin. (1) din Legea nr. 504/2002, reclamanta arătând că deciziile C.N.A. trebuie să arate, sub sancțiunea nulității, instanța la care se atacă decizia și termenul, reprezentantul persoanei juridice și datele de identificare ale acestuia, cum prevede O.G. nr. 2/2001, sub sancțiunea nulității, iar în decizia atacată, prin care s-a stabilit că a fost săvârșită o

faptă ce constituie contravenție și a fost aplicată o sancțiune, nu apar nici numărul de înmatriculare la registrul comerțului nici codul unic de înregistrare, nici numele vreunui reprezentant al societății sau datele sale de identificare și nici termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune contestația, ceea ce atrage nulitatea deciziei. Reclamanta a mai menționat că în niciun text din Legea nr. 504/2002 nu se prevede că faptelor contravenționale constatate de C.N.A. nu le sunt aplicabile dispozițiile O.G. nr. 2/2001, ceea ce conduce la aprecierea că, nefiind stipulat în mod expres acest aspect, se impune coroborarea dispozițiilor Legii nr. 504/2002 cu cele ale O.G. nr. 2/2001 în ce privește forma deciziei, motive pentru care reclamanta apreciază că s-au încălcat dispozițiile imperative ale art. 16 alin. (1) și (6) din O.G. nr. 2/2001, solicitând constatarea nulității deciziei Consiliului Național al Audiovizualului.

În ceea ce privește fondul deciziei atacate, reclamanta a invocat nelegalitatea și netemeinicia deciziei C.N.A. nr. 5 din 5 ianuarie 2006. Reclamanta a arătat că decizia este nelegală, întrucât, prin ea a fost sancționată cu amendă contravențională în cuantum de 5.000 lei pentru încălcarea dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 504/2002 coroborate cu cele ale art. 11 din decizia C.N.A. nr. 519/2005, însă, în raport de prevederile art. 16 din decizia normativă a C.N.A. nr. 519/2005, încălcarea de către radiodifuzori a prevederilor acestei decizii se sancționează potrivit dispozițiilor art. 91 din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora C.N.A. era obligat să emită în primă fază o somație conținând condiții și termene precise de intrare în legalitate și, doar dacă radiodifuzorul nu intra în legalitate în condițiile stabilite prin somație sau încălca din nou aceste prevederi, s-ar fi putut aplica amenda contravențională. Reclamanta a mai arătat că apreciază că decizia C.N.A. nr. 5 din 5 ianuarie 2006 este netemeinică, întrucât sancțiunea a fost aplicată reținându-se faptul că în emisiunea „D.D.D.”, difuzată în ziua de 19 decembrie 2005, invitatul a informat publicul în legătură cu faptul că în data de 26 sau 27 decembrie 2005 va avea loc un cutremur de intensitate mare, ce ar putea afecta și țara noastră, însă emisiunea incriminată de C.N.A. a fost consecința intervențiilor anterioare televizate pe diverse posturi de televiziune ale directorului Institutului de Fizică a Pământului, ce avertizau despre ciclicitatea cutremurelor și despre iminența producerii în țara noastră a unui cutremur similar celui din 1977, iar faptul că invitatul emisiunii incriminate a vorbit despre un cutremur ce va avea loc „în Turcia,

Irak, Iran (...), undeva la ieșire la mare (...)", cum rezultă din analiza raportului de monitorizare în întregul său, nu atrage aplicarea dispozițiilor invocate de C.N.A., deoarece, prin modalitatea de prezentare a informațiilor – iminența unui cutremur în general –, nu se poate aprecia că radiodifuzorul se face vinovat de nerespectarea legislației în materie de audiovizual, câtă vreme nu s-a vorbit despre iminența unui cutremur în țara noastră, iar autoritățile competente au prezentat în numeroase rânduri opinia lor cu privire la activitatea seismologică a anului 2006.

Reclamanta a solicitat și suspendarea efectelor deciziei C.N.A. nr. 5 din 5 ianuarie 2006 până la soluționarea irevocabilă a cauzei, cu motivarea că, fiind o televiziune privată mică, ce se finanțează prin surse proprii destul de limitate, sancțiunea amenzii/pecuniară de 5.000 lei reprezintă o sumă considerabilă pentru puterea sa financiară, care i-ar putea produce perturbări în fragilul echilibru economic.

În drept, s-au invocat prevederile Legii nr. 504/2002 a audiovizualului, modificată și completată.

Pârâțul Consiliul Național al Audiovizualului a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii reclamantei, respectiv a cererii de suspendare a deciziei atacate, și a depus la dosar, în copie certificată, raportul de monitorizare.

Prin încheierea de ședință din 15 februarie 2006, capătul de cerere din acțiunea reclamantei privind suspendarea executării deciziei C.N.A. nr. 5 din 5 ianuarie 2006 a fost respins ca neîntemeiat, nefiind întrunite condițiile art. 14 alin. (1) la care face trimitere art. 15 din Legea nr. 554/2004.

Curtea, analizând actele dosarului și susținerile formulate, în raport de prevederile normative aplicabile, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată, pe toate capetele de cerere, pentru următoarele considerente: prin actul administrativ dedus judecății, pentru motivele arătate în considerentele deciziei, decizia C.N.A. nr. 5 din 5 ianuarie 2006, reclamantei i s-a aplicat sancțiunea amenzii în cuantum de 5.000 lei pentru încălcarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 504/2002, cu modificările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 11 din decizia C.N.A. nr. 519/2006 privind asigurarea informării corecte și a pluralismului. Curtea a respins susținerile reclamantei privind constatarea nulității actului administrativ dedus judecății, întrucât deciziile autorității de audiovizual sunt acte administrative de autoritate, forma și conținutul acestora fiind reglementate de Legea audiovizualului, care derogă de la dreptul comun în materia contravențiilor și nu face